

Paavo Salminen

Elokuun 5 p. 1944 kaatui luutnantti, fil. maisteri PAAVO OLAVI EEMELI SALMINEN pst-joukkueen johtajana Laatokan koillispuolella.

Paavo Salminen oli syntynyt Helsingissä 1. IX. 1912. Hän tuli ylioppilaaksi Suomalaisesta Lyseosta 1931 ja valmistui fil. kandidaatiksi 1936, pääaineenaan eläintiede. Syksyllä 1938 hänet nimitettiin Helsingin Yliopiston zotomisen osaston ylim. assistentiksi. Samaan aikaan hän hoiti luonnonhistorian ja maantiedon vanhemman lehtorin virkaa aluksi Suomalaisessa Lyseossa, sitten Normaali-lyseossa ja lopuksi 2. Suomalaisessa Lyseossa.

Asevelvollisuutensa Paavo Salminen suoritti rannikkotykistössä 1936—37 ja ylennettiin res. vänrikiksi. Kummankin sodan aikana hän toimi rannikkotykistössä. Keväällä 1942 hänet komennettiin Itä-Karjalan Sotilashallinnon oppilasleirin luonnonhistorian, maantiedon ja maatalouden opettajaksi. Leirin lopetettua toimintansa viime kesänä hän joutui rintamapalvelukseen. Luutnantiksi hänet ylennettiin 1942.

Biologia oli Paavo Salmiselle kutsumus. Varsinkin lintuihin hän oli kiintynyt jo pienestä pitäen. Lukuisilla retkillään kotikaupunkinsa Helsingin ympäristössä hän teki lintuhavain- toja ja kehittyi siten taitavaksi lintujen tuntijaksi. Oli sentähden luonnollista, että hän ylioppilaana valitsi pro-gradu-aiheekseen juuri ornitologisen työn, nim. kulttuurin vaikutuksen selvittämisen Helsingin seudun linnustoon. Liiallisesta vaatimattomuudesta hän jätti julkaisematta tämän varmaankin arvokkaan tutkimuksensa. Hänen julkaisunsa rajoittuvat muutamiiin tiedonantoihin.

Retkeilyillään kesällä 1935 Salmisella, Laatokan koillispuolella Paavo Salminen teki yhdessä matkatovereittensa Heikki Suomalaisen ja E. Taurian kanssa paljon arvokkaita lintuhavain- toja, joista huomattavimpana mainittakoon toteamus idän pajulin- nun (*Phylloscopus trochiloides viridanus*) kuulumisesta maamme vakinaiseen linnustoon.

Paavo Salminen oli valinnut pedagogin uran elämäntehtäväkseen ja osottautui niinä muutamana vuotena, joina hän ehti toimia zotomin assistenttina ja biologisten aineiden opettajana, tavallista vyvykkäämmäksi opettajaksi.

Ihmisenä Paavo Salminen oli mitä miellyttävin. Hänen ystä-

vissään on säilyvä muisto sopusuhtaisesta, hiljaisesta, mutta silti iloisesta toverista, jonka voimakasrakenteisen ulkokuoren alla sykki lämmin ja tunneherkkä, todellisen luonnon ystävän sydän.

***Acrocephalus palustris* (Bechst.) Suomessa.**

OLAVI LEIVO.

Kulkiessani 8. VI. 1944 illalla myöhään yölaulajia kuuntele-
massa Helsingin Pikku-Huopalahden länsirantaa kantautui korviini
lahden pohjukan suunnasta minulle oudon linnunlaulun korkeita
ääniä. Löysin laulajan Haagasta Pikku-Huopalahden pohjukasta
erään talon puutarhasta, n. 500 m paikasta, johon olin kuullut osia
laulusta (yö tyyni). Kuullessani läheltä tämän erittäin monivivahteisen ja soinnukkaan laulun totesin laulajan itselleni todella täysin oudoksi. Viivyin paikalla 22.30—23.15 välisen ajan tauotta laulavaa lintua kuuntelemassa. Näkyviini en sitä pimeyden takia saanut sen liikkeessä puutarhan pensaiden tyviosissa.

Palasin paikalle samana yönä uudelleen nähdäkseni oudon laulajan. Klo 2.15—3.15 välisen ajan viivyin paikalla lintua tarkkailemassa. Aluksi lintu lauloi aivan tauotta, mutta klo 2.30 jälkeen lyhempiä tai pitempiä taukoja pitäen ja ympäriinsä pienellä alueella liikkuen. Nyt sain myöskin katsella sitä mielin määrin. Se ei ollut vähääkään arka — useat kerrat näin sen istumassa n. 5 m päässä. Linnun laulaessa innokkaasti sireenipensaan tyviosassa pääsin monasti parin metrin päähän siitä. Lintu oli selvästi *Acrocephalus*-laji, mutta mikä? Monivivahteinen „kultarintamainen“ laulu toi mieleen *A. palustris*'en. Tutustuttuani käsikirjojen selostuksiin lajin värityksestä ja myös laulusta lajimääräykseni varmistuikin. Olin nähnyt ja kuullut tämän maaillemme uuden lintulajin.

10. VI. olin yhdessä toht. O. Kalelan kanssa löytöäni kuuntele-
massa ja katselemissa. Paikalle tullessamme (klo 20.40) lintu lauloi, mutta ei niin innokkaasti kuin edellisellä kerralla. Laulu oli nyt katkonaista. Klo 21.15 lintu vaikenä jäädessä istumaan sireenipensaan tyviosaan. Klo 22 aikaan se tapaili ääniä jonkin kerran, mutta yölaulu ei alkanut ainakaan 22.40 mennessä, jolloin poistuimme paikalta. Sää oli kyseisenä iltana hieman kolea ja tuulinen — ehkä siinä syy linnun vaikenemiseen (ruokokertutkaan eivät laulaneet vielä tähän aikaan kunnolla). — 12. VI. olin paikalla klo 20.35—22.45